

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ

ΤΙ ΕΙΝΕ Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΖΩΗ

*'Ας υποθέσουμε ότι ένας άνθρωπος ύγιης, εύρωστος, φιλόπονος, συμπληρώνει τη στιγμή αυτή 72 έτων ηλικία και πεθαίνει του, καθ' όλο το χρονικό διάστημα της ζωής του;

*'Ας δούμε τόν ύπνο, πρώτα. Στό ήμερονύχτιο, ό κανονικός ύπνος είνε όκταώρου διάρκειας. 'Αμέσως-άμέσως λοιπόν, ό άνθρωπος αυτός άπ' τά 72 χρόνια του τό 24 τά πέρασε ζαπλωμένος στέ κρεβάτι, βλέποντας όνειρα τερπνά ή άσχημα κατά τις περιπτώσεις!...

Μά για κάλοσκεφθήτε τό λιγάκι! Εικοσιτέσσερα δόλοκληρα χρόνια ύπνος! Είνε αφάνταστο και όμως άληθινό.

Τώρα λογαριάστε και πόσες ώρες τό χρόνο ξοδεύει νά ντυθί και νά ζεντυθί, νά φά, νά ξυρισθί, νά διασκεδάζι και νά μελαγχολί από τη θομιά της...λατρευτής του, και θά δήτε, ότι σίς 8 ώρες του ύπνου πρέπει νά προσθέσετε άλλες τόσες ακόμη πού μάς άπορροφούν τά τερπνά αυτά πράγματα!...

*'Εχουμε λοιπόν ως τώρα 48 χρόνια άπ' τά 72 της ζωής μας, τά όποια γοαρμίζουμε για όλες αυτές τις άπασχολήσεις μας. Μάς μένει τώρα ένα κανονικό 8ωρο κάθε ήμερονύχτιο, τό όποιο πρέπει νά αφιερώσουμε στην εργασία μας. 'Αφαιρέστε από αυτό τις Κυριακές, τις γιορτές, τις άδιαθεσίες, τις αρρώστιες,—ό Θεός νά μάς έχι γερούς—τις...άπεργίες (!), τις άνορεξίες μας, τις τεμπελιές μας, τό χάσιμο των «πταμένων μωρών», τή χάρτινα κοκκοράκια και τις χάρτινες θαρκούλες, πού μάς άπασχολούν κατά την ώρα της δουλειάς μας, και θά δήτε πόσο λίγες ώρες μάς μένουν πραγματικά για μία οσοβαρή και προεκτική εργασία!...

*'Αφαιρέστε ακόμη και τά 7 πρώτα παιδικά χρόνια μας, στά όποια είμαστε φυσικά άνικανοί για κάθε οσοβαρή...εργασία. 'Αφαιρέστε επίσης—άν θέλετε, έννοείται—και 2-3 άπ' τά τελευταία μας χρόνια, κατά τά όποια, καθώς λένι οι μοχθηροί...ξαναμωραίνουμε, για νά δήτε ότι επί 72 έτων, μόλις 5 έως 6 χρόνια μάς μένουν για μία πραγματική, προσηκτική ή και σοβαρή ή δουλειά!...

Και όμως... Στό ελάχιστο αυτό διάστημα της πραγματικά έννεργητικής ζωής του, πόσα και πόσα θαυμάσια δέν κατώρθωσε ό άνθρωπος νά ανακαλύψι! Και πόσο ακόμη θά έχι αλλάξει έντελώς ή όψι των συνθηκών του βίου μας, άν κόβαμε ώρες άπ' την άσκοπη χρονοτριβή και τις αφιερώμαμα στην άγία εργασία και στην άνεκτίμητη μελέτη!...

Μέ τη διαφορά, πώς ή νέα έχι ψηλώσει λίγο.

*'Ο Πέτρος συνήρε, τέλος, από την ταραχή του και πλησίασε τό ντόμιο. Για καλή του τύχη, ό μουζικός άπομακρύνθηκε ή κείνη τη στιγμή. *'Ο ζωγράφος υπάθηκε μπρός στη νέα, έβγαλε τη μάσκα του και έπε με φωνή άλλαλαμένη από την συγκίνηση.

—Σας ξαναθρίσκα, έπιτέλους! Είχα πάντα την έλπίδα, ότι θά σάς ξανάθρίσκα!... *'Ενα θράδυ, πριν από τέσσερα χρόνια, πού ήρπτε την καρδιά μου και τώρα πού σάς βλέπω μού την ξαναδίνετε!...

—'Μ' άναγνωρίσατε, λοιπόν; ρώτησε ή κοπέλλα με όλοφάνερη χαρά.

—'Από την πρώτη στιγμή πού σάς είδα... Μά πώς θρεθήκατε πάλι εδώ!...

—'Επίστρεψα χτές από την 'Ινδοκίνα... Τό κλίμα δεν με σηκωνε και ζήτησα νά με μεταθέσουν εδώ!...

—'Θεέ μου! τραύλισε ό Πέτρος. Μήπως είστε σείς ή ήρωική δασκάλοισσα!...

—'Α! όχι δά και τόσο ήρωική! Τόν δέικοψε κείνη γελώντας. *'Εκανα άπλάς τό καθήκον μου!...

Τή στιγμή κείνη τούς πλησίασε ό μουζικός. *'Ο Πέτρος θυμήθηκε τότε τά λόγια του πατέρα του κ' έννοιωσε για πρώτη φορά στη ζωή του τά φειδια της ζήλειας νά δαγκώνουν την καρδιά του... Ποιός ήταν άραγε ό μουζικός αυτός; Μήπως ήταν ό σύζυγος του *'Ασπρου Ντόμινο;

—'Ποιός είνε ό άνθρωπος αυτός; ρώτησε τη νέα, μ' άπότομο ύφος. Τόν είδα νά σάς συνοδεύη και την περασμένη φορά.

Τό *'Ασπρο Ντόμινο άρχισε νά γελά.

—Δέν τόν έξερετε; ρώτησε.

—'Οχι θέβαια!

—Και θά θέλατε νά τόν γνώρισετε;

—Και πολύ μάλιστα!...

Τό *'Ασπρο Ντόμινο σοβαρεύτηκε. *'Εβειξε τόν μουζικό και είπε:

—'Νά σάς τόν συστήσω. *'Ο θεός μου, ό κύριος Τελιόλ, πλοίαρχος του πολεμικού ναυτικού!

...Και συγχρόνως ή Ζάν, ή εξαδέλφη του Πέτρου, αυτή πού ήθελε ό πατέρας του νά του δώση γυναίκα, έβγαζε τη μάσκα από τό πρόσωπό της!...

J. H. MAGOG

ΤΑ ΣΠΑΝΙΑ ΚΑΙ ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ

ΣΕΡΒΙΚΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

(Μετάφρασις ΑΧΙΑ. ΠΑΡΑΣΧΟΥ)
Β'.

«Ποιές ρεματιές πέρασατε, ποιούς κάμπους και ποιά ράχι; Μην έρχεστ' άπ' τόν πόλεμο, άπ' την μεγάλη μάχη; Δυό δυνατά στρατεύματα έχρες έκτυπηθήκαν; Για πέστε, ποιό ένίκησαν;» Κι' αυτοί άποκρίθησαν:

—«Έυγενικιά βασίλισσα Μηλίτσα του Λάζαρου. *'Από τόν κάμπο ήλθαμε τ' *'Αμσέλου και του Χάρου. Πόλεμος έγινε εκεί έχρες πολύ μεγάλος. Οι άρχηγοί έπέσανε κι' ό ένας και ό άλλος.

*'Από τά δύο μέρη!

*'Ολίγους Τούρκους άφησε του Σέρβου τό μαχαίρι. Μά κι' όλ' οι Σέρβοι πέσανε... Και όσοι ζούν ακόμα,

*'Εχουν στο δρόμο την ψυχή και τό κορμί στο χώμα!...

Τραπέζι έχι σήμερα ό Χάρος στη γενεά σου.

Γι' αυτό μεγαλώσαμε τά νύχια, τά φτερά μας.

Αίμα μάς φίλεψε πολύ και σάρκ' άνδρειομένη!

Κι' άλλαξαμε τη φορεσιά μ' αυτή τη ματωμένη!...

Την ώρα κείνη πρόβαλε εκεί ό Μιλοντινός,

*'Ο πιστεμένος δούλος της, κατάγλωμος σαν κρινός.

Σπασμένο με τ' άριστερο κρατούσε τό δεξί του.

Κ' αίμα γεμάτα, τ' όλογο, τά ρούχα, τ' άρματα του.»

—«Πές μου, είτε ή βασίλισσα, και έτρέφε κοντά του *'Ο Λάζαρος μου έπαισε με προδοσία στη μάχη;

*'Αλήθεια με τό αίμα του; *'Αμσέλο πώς έθράχη;»

Κ' έκείνος άπεκρίθηκε: —«Βοήθησε με πρώτα,

*'Απ' τ' όλογο νά κατέω και σαν κατέω ρώτα

Στό μέτωπό μου με νερό δροσάτο ράντισέ με.

Και με τη χάρι του κρασιού κομμάτι στήριξέ με!...

*'Εχει τό αίμα μου φωτιά και γαυγίμα πολέμου!...

Και έπε σαν συνέφερε: —«'Αχ, πές μου τώρα, πές μου,

Γιός έπαισεν ό δυνατός ό Λάζαρος; κι' ό γέρος

*'Ο σεβαστός πατέρας μου *'Ιούγκος; σέ ποιο μέρος

Τά άσημησία του μαλλιά τ' άγέρι άνειμίξ;»

Και τά ένια τ' αδέλφια μου δλα έπέσαν, δλα;

Όύτ' ένα, ουτ' ό Βόσκοσ του πώς δεν άντικρύζει;

Κείνα τά μάτια έκλεισαν τά δυό τ' άκτινοβόλα;

Και μία στιγμή έστάθηκε από τό καρδιοχτύπι

Και έπε πάλι έπαισε και ό Μιλόσχης; λείπει

Και τό μονάκριβο παιδί του Βήνου στο σκοτάδι;

Κι' ό Βούκης πούλεγα γαμπρό ταξείδεψε στον *'Αδη;»

Κι' ό Μιλοντινός με φωνή της έπε πικραμένα:

—«*'Ολοι αυτοί, βασίλισσα, κοιούνται πεθαμένοι!...

*'Η μαύρη γή έθουλίαιε άπ' τών κορμιών τό θάρος!...

*'Εκεί πού κρυφοκότωσε τό Λάζαρο ό Χάρος,

*'Από τό αίμα πώχισε τό χώμα ζυμώθη,

Κι' από κομμάτια κοιταρών ψηλός σωρός σηκώθη!...

Τούς μπροστινούς ό γέροντας *'Ιούγκος ώδηγούσε,

Μ' από τούς πρώτους έπαισε εκεί πού πολεμούσε!...

Γύρω-τριγύρω τά ένια παιδιά του εκεί πέρα,

*'Οσάν όχυρωμα τιμής κυκλώνουν τόν πατέρα,

*'Ο Βόσκοσ άπ' τά ένια αδελφία ακόμη ζούσε!

Δρεπάτι Χάρου για άσπαθί στο χέρι του κρατούσε,

Τους Τούρκους κατασκόρπιζε κι' έρριγνε στο σκοτάδι,

*'Οσάν γεράκι άγριο περιστεριών κοπάδι,

Δείχνει τόν τόπο πού ό γιος του Βάνου εξαπλώθη.

Σωρός κορμιών... ό δυνατός Μιλόσχης έσκοτώθη,

*'Υστεριός, εις τό θολό ποτάμι, τή Σμυτσα

Τόν κρότο δέν τόν άκουσε, βασίλισσα Μηλίτσα,

Πού έγινε σαν έπαισε τόν Σέρβον τό λιοντάρι;

Του ποταμού έσκέπασε τις όχθες με κουφάρι

Και σάρκα Γενιτάουρου

Μέσα σ' εκείνους θρίσκαται πού φίλεψε του Χάρου,

Κι' ό άγριος Σουλταν Μουράτ, άκέφαλος στη σκίνη,

Δόξα Θεού τόν ήρωα Μιλόσχην νά χρυσώνη,

Κι' εκείνους όπου κείνεται όλόγυρα κοντά του!

Καρδιάς τραγουδι νά γενή και μάχης τ' όνομά του,

Νά τώχη ή παλληκαριά κι' ή ώμορφία στο στόμα

Κι' όσο του *'Αμσέλου θρίσκαται τό ματωμένο χώμα,

Μιά στη Σερβία έκκλησιάζι, σπαθί σέ Σέρβου χέρι,

Όα τραγουδούν τη δόξα του νεού, παιδιά και γέρο!

*'Ομως τό Βούκη τό δειλό, τόν άτιμο στρατιώτη,

Νά τονέ δέρνη του Θεού κατάρα τόν προδότη!

Γι' αυτόν έχάθ' ό Λάζαρος και τά στρατεύματά του.

Κατάρα εις τό λάκκο του, κατάρα στή όνομά του!»

ARMENIKA ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

(Του ΝΑΗΑΒΕΤ ΚΟΥΤΣΑΚ)

*'Ενα λουλουδι άληθινό κ' εκείνο ήταν για μένα

Τό λουλουδο πού στού φειδιού τό στόμα έχι άνθισμένα.

Π' από τό φύλο του θεοποιεί δέν τώχ' ένας μυρίσει

Και μόνο ένα Ρωμιόπουλο τολμάει νά τό θερσί.

Τή νεότη του ένκινώθηκε, παλεύει τό σκοτάδι

Και τό λουλουδι άπ' του φειδιού τό στόμα ξεριζώνει.

Μετάφρ. Γ. ΠΕΡΓΙΛΙΗΤΗ